

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/363/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312209887
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5312209887.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd Žilina, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Márie Kašíkovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 16C/185/2012-89 zo dňa 30. júla 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa, ktorým si voči odporcovi uplatnil právo na zaplatenie sumy 3.991,34,- Eur z titulu majetkovej škody a sumy 978,27 Eur z titulu nemajetkovej ujmy, ktoré mu boli spôsobené nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Čadca. Ten v exekučnom konaní rozhodol o žiadosti na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi s omeškaním 51 dní a vydal nezákonné rozhodnutie, keď žiadosť o udelenie poverenia zamietol, čím súd porušil zásadu právnej istoty. Rovnako zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a nestranný súd.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z pripojeného spisu 16Er/45/2011 mal preukázané, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok. Žiadosť o vydanie poverenia pre súdneho exekútora bola súdu doručená dňa 26.1.2011 a uznesením zo dňa 1.2.2011 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá. Proti tomuto uzneseniu oprávnený-navrhovateľ nepodal odvolanie. Navrhovateľ svoju pohľadávku nezabezpečil preventívne zabezpečovacími prostriedkami, neprodukoval žiadne dôkazy, že skúmal majetkovú situáciu povinného - návratnosť úveru. Dokonca poskytol povinnému úver, hoci bol neplatičom skorších úverov poskytnutých navrhovateľom.

K prietahom v tomto konaní nedošlo. Je toho názoru, že lehote 15 dní podľa § 44 ods. 2 EP sa vzťahuje len na prípad, keď súd poverenie vydá.

Rozhodnutie exekučného súdu, ktorým zamietol žiadosť o udelenie poverenia pre súdneho exekútora, ani procesný postup pred jeho vydaním nie je nesprávnym úradným postupom. Samotné rozhodnutie nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu, pretože postup súdu našiel vyjadrenie v rozhodnutí, nebol neefektívny. Výsledkom rozhodovacej činnosti súdu je, že súd žiadosť o vydanie poverenia vyhovie, alebo žiadosť zamietne. Zo zákona nevyplýva, že kogentne musí vždy súd návrhu vyhovieť. Navrhovateľ nepredložil rozhodnutie príslušného orgánu, ktorým by bolo rozhodnutie zrušené

alebo zmenené pre nezákonnosť (nepodal proti nemu odvolanie). Preto navrhovateľ nepreukázal splnenie prvej podmienky, a to nesprávny úradný postup ani nezákonné rozhodnutie.

Navrhovateľ nepreukázal vznik skutočnej škody - majetkovej ujmy. Nepreukázal v akom rozsahu sa nedomohol exekvovanej sumy, že sa nemôže domôcť exekvovanej škody pri aplikácii iných právnych prostriedkov, iného exekučného titulu. Nepreukázal ani výšku škody v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti odporcu. Nie každý obchodný prípad podnikateľa musí byť ekonomicky výhodný. Podnikateľ znáša aj primerané podnikateľské riziko - možnosť ekonomického neúspechu obchodných prípadov.

Navrhovateľ nekonkretizoval, prečo samotné poškodenie práva nie je dostatočným zadosťučinením. Vychádzal len z predpokladov, nepredložil žiadne dôkazy, ani konkrétne tvrdenia. Nezdôvodnil aká nemajetková (morálna) ujma mu vznikla vzhľadom na subjekt navrhovateľa, ktorý je právnickou osobou, závažnosť ujmy a následkov. Všetky kritéria je potrebné vyhodnotiť z hľadiska navrhovateľa a jeho právneho postavenia ako právnickej osoby a nie z hľadiska postavenia jednotlivých spoločníkov ako konateľov spoločnosti. Z úradnej činnosti súdu je známe množstvo úverov, ktoré navrhovateľ ako nebankový subjekt poskytuje, výška zmluvných úrokov, pokút. Pritom neskúma solventnosť subjektov (návratnosť), úvery poskytuje bez zabezpečenia. Uvedené nemožno vykladať na ťarchu odporcu.

Rozpor s dobrými mravmi videl na strane navrhovateľa, keď tento opakovane v rozpore so zákonom poskytoval úvery neplatičom, v rozpore s platnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľov. Preto nemožno konštatovať, že postupom súdu bolo poškodené jeho obchodné meno vo vzťahu k existujúcim alebo potencijným spotrebiteľom.

Tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu. Nepreukázal, že by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody, že majetková situácia povinného pred rozhodnutím exekučného súdu bola taká, ktorá by umožnila uspokojenie jeho pohľadávky v celom rozsahu. Bol povinný preukázať, že len v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu mu bolo znemožnené uspokojiť svoju pohľadávku v celom rozsahu od povinného. Povinný prestal splácať úver po uzavretí úverovej zmluvy, a nie až po rozhodnutí exekučného súdu.

Zaoberal sa vznesenou námietkou premlčania odporcom, keď premlčanie sa podľa ustálenej súdnej praxe skúma len u existujúceho nároku. Dospel k záveru, že nárok navrhovateľa je neexistentný, a preto vznesenou námietkou premlčania sa podrobne nezaoberal.

Pri zamietnutí návrhu na prerušenie konania vychádzal z toho, že nejde o rozhodnutie, ktoré by záviselo od otázky, ktorú nie je v tomto konaní okresný súd oprávnený riešiť (§ 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Navrhovateľ opakovane tvrdil, že nevzniesol žiadnu námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Čadca, z ktorého dôvodu o vylúčení sudcov nerozhodoval Krajský súd Žilina, ako nadriadený súd na základe námietky navrhovateľa, ale na základe toho, že sudcovia Okresného súdu Čadca z vlastnej iniciatívy podľa § 15 O.s.p. predložili vec predsedovi okresného súdu a ten následne nariadenému súdu. Procesné právo navrhovateľa rozhodnutím predsedu okresného súdu, ani rozhodnutím nadriadeného súdu preto nemohlo byť porušené. V prípade prerušenia konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. nejde o kogentné ustanovenie, ktoré by súdu ukládalo povinnosť konanie prerušiť. Prejudiciálnu otázku si môže súd vyriešiť aj sám.

Z rovnakých dôvodov nevyhovel ani návrhu navrhovateľa na zrušenie termínu pojednávania, ktoré posúdil ako žiadosť o odročenie pojednávania. Poukázal tiež na to, že predvolanie bolo navrhovateľovi doručené dňa 21.6.2013, Žiadosť o odročenie pojednávania doručil súdu dňa 29.7.2013 a pojednávanie sa konalo dňa 30.7.2013. Pritom uznesenie, ktorým zákonná sudkyňa nebola vylúčená z pojednávania veci mu bolo doručené dňa 21.6.2013.

O trovách konania rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Úspešným účastníkom bol odporca, ktorý si síce uplatnil trovy konania, avšak v zákonnej 3-dňovej lehote tieto nevyčísľil, preto mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci prvostupňovému súdu na opätovné prejednanie.

Poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahrňujúceho právo na kontradiktórne konanie a v danej spojitosti prvostupňovému súdu vytykal, že ako navrhovateľ nebol oboznámený s písomným vyjadrením odporcu k žalobe a toto mu bolo doručené až spolu s rozsudkom. Takýto procesný postup predstavuje len porušenie základného práva navrhovateľa na kontradiktórny proces a porušenie ust. § 114 ods. 2 O.s.p., osobitne za situácie, keď súd vo veci neuskutočnil ústne pojednávanie v prítomných účastníkmi konania. Porušením kontradiktórnosti konania navrhovateľ trpí zásadne tam, kde navyše vo vyjadrení k žalobe odporca vzniesol námietku premlčania a na túto námietku nedal súd navrhovateľovi možnosť akokoľvek vopred pred vyhlásením rozsudku reagovať. Nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť vyjadriť sa k týmto dôkazom a prednesom a navrhnúť

dôkaz na podporu svojich tvrdení. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. V danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Zároveň poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Tiež poukázal na ust. § 15 O.s.p.. Za danej situácie nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.), rozsudok okresného súdu v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p.

Vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti však predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastťou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, respektíve sa k vykonanému dokazovaniu vyjadriť a bol by poučený (aj) o predbežnom právnom posúdení (§ 118 ods. 2 O.s.p.). Pokiaľ poukazoval na vznesenú námietku premlčania z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že ju súd vyhodnotil ako nedôvodnú. V tejto súvislosti sú potom ďalšie tvrdenia i námietky navrhovateľa dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezpredmetné.

Pokiaľ navrhovateľ žiadal zrušiť nariadené pojednávanie s odôvodnením, že žiada prerušenie konania z dôvodu podania ústavnej sťažnosti, okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý (§ 119 ods. 1 O.s.p.), čo zodpovedá ďalej rozoberaným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu.

Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zvážiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v neprítomnosti účastníkov konania. Odlišné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prieťahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napríklad uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Ustanovenie § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. predvída riešenie opísanej procesnej situácie (nesúhlas súdu s uplatneným dôvodom požadovaného odročenia) oznámením účastníkovi (na jeho elektronickú adresu), ako súd posúdil návrh na odročenie pojednávania. Okresný súd uvedený postup nevyužil, uvedené však nie je vadou (§ 212 ods. 3 O.s.p.), ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej a v konkrétnych okolnostiach súdneho prípadu. Nedisponuje intenzitou potrebnou pre konštatovanie relevantného porušenia procesného práva účastníka konania.

Zodpovedá doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonná sudkyňa (správne) postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jej nevyhlúčení. Odvolateľ v návrhu na odročenie pojednávania, ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné (ďalšie) okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyhlúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napríklad uznesenia sp. zn. 3Nc/14/2010 z 31.05.2010; 6Cdo/201/2013 z 19.06.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti. Opomenúť nie je možné ani výsledky aktuálnej rozhodovacej činnosti

Ústavného súdu SR (napríklad I. ÚS 88/2013 z 06.02.2013) vo vzťahu k neúspešným ústavným sťažnostiam navrhovateľa v obdobných prípadoch.

Z obsahu spisu nesporne vyplýva, že uznesením Krajského súdu Žilina č. k. 10NcC/62/2013-17 zo dňa 13.02.2013 bola vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci sudkyňa Mgr. Alena Jančulová a ostatní sudcovia Okresného súdu Čadca neboli vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí. V zmysle uvedeného uznesenia zákonná sudkyňa Okresného súdu Čadca JUDr. Anna Plichtíková nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí. Pokiaľ by aj neexistovalo žiadne rozhodnutie nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, odvolací súd môže posúdiť túto otázku samostatne. Krajský súd však v skutočnosti, že škoda mala navrhovateľovi vzniknúť postupom okresného súdu, na ktorom vykonáva zákonný sudca funkciu sudcu, nevidí dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu z prejednávania aj rozhodovania vecí.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom súd a sudcovia a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak apriórne stáli vo svetle spochybňujúcim ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vidieť aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 1Nc 86/2011 zo dňa 24. novembra 2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu (keď v prejednávanej veci zákonný sudca nekonal a nerozhodoval v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu JUDr. Anny Plichtíkovej z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Vo väzbe na samotné meritórne posúdenie daného prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Navrhovateľ v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu k vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu.

Napriek tomu odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že vychádzajúc z dôvodov napadnutého rozsudku okresný súd skúmal naplnenie predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Okresný súd nezistil naplnenie ani jedného z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu.

Z pripojeného exekučného spisu sp.zn. 16Er/45/2011 vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená dňa 26.1.2011. Okresný súd uznesením zo dňa 1.2.2011 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia, ktoré uznesenie si navrhovateľ ako oprávnený prevzal dňa 14.2.2011. Proti tomuto uzneseniu navrhovateľ nepodal odvolanie a po jeho právoplatnosti bolo exekučné konanie zastavené uznesením zo dňa 11.5.2011 s poukazom na ust. § 44 ods. 3 Exekučného poriadku. Z konštatovaného je jednoznačné, že 15-dňová lehota v danom prípade bola zachovaná, a preto nebol naplnený prvý predpoklad pre priznanie nároku navrhovateľa. Vychádzajúc z uvedeného v danom exekučnom konaní činnosťou okresného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu.

Za nedôvodné považuje odvolací súd odvolacie námietky navrhovateľa smerujúce proti rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania.

Okresný súd svoje rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania dostatočne a presvedčivo odôvodnil, s ktorými dôvodmi sa krajský súd stotožňuje. Dôvody na prerušenie konania v zmysle ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. nie sú dané. Ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená také prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Súd je povinný najskôr urobiť iné vhodné opatrenia dostupnými procesnými prostriedkami a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Výber, resp. voľbu súdu, ktoré z jednotlivých opatrení slúžiacich účelu racionálnej organizácie postupu súdu pri vedení príslušného súdneho konania využije, je ale potrebné podriaďiť aj zákonnej požiadavke rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov v súdnom konaní (§ 6 O.s.p.) a použiť to opatrenie, prostredníctvom ktorého je ochrana práv účastníkov konania rýchlejšia a účinnejšia. V súdnej veci okresný súd správne konšatoval, že krajský súd ako nadriadený posudzoval opodstatnenosť možnosti vzniku pochybnosti o nezaujatosti zákonného sudcu z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. O tejto otázke teda súdy právoplatne rozhodli, pričom ide o otázku, ktoré sú súdy v zmysle príslušných ustanovení O.s.p. oprávnené posudzovať. Predmetom konania o rozhodnutí o ústavnej sťažnosti nie sú vecné otázky konkrétneho sporu, ale skúmanie, či nedošlo v danom konaní a rozhodnutím súdu k porušeniu ústavou zaručených základných práv alebo slobôd účastníka. Preto pokiaľ aj ústavná sťažnosť bola zo strany žalobcu podaná, začatie konania pred ústavným súdom v tomto prípade nepredstavuje konanie, v ktorom sa riešia konkrétne vecné otázky, ktoré má na mysli ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p..

Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. V tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. V súdnej veci sa nejedná o takýto prípad. Okresný súd postupoval vecne správne, keď návrh na prerušenie konania zamietol.

Hoc aj okresný súd rozhodol o návrhu na prerušenie konania (jeho zamietnutí) spolu s vydaním rozhodnutia vo veci samej, vzhľadom na nedôvodnosť tohto návrhu a vecnú správnosť tohto rozhodnutia, nezakladá postup okresného súdu vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že odporcovi ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a fakticky mu žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.